

CAN YOU ANSWER THESE QUESTIONS?

1. How many years was the Mishkan in Gilgal?
2. In which tribal territory was the Mishkan at Shiloh located?
3. Who was the Judge that followed Shimshon?
4. Describe the method that Elkanah used to encourage people to visit the Mishkan at Shiloh.
5. Describe the crimes for which Hofni and Pinhas were accused.

This and much more will be addressed in the fourth lecture of this series:
"The Twilight of Shiloh and the Philistine Conquest".

To derive maximum benefit from this lecture, keep these questions in mind as you listen to the lecture and read through the outline. Go back to these questions once again at the end of the lecture and see how well you answer them.

PLEASE NOTE: This outline and source book were designed as a powerful tool to help you appreciate and understand the basis of Jewish History. Although the lectures can be listened to without the use of the outline, we advise you to read the outline to enhance your comprehension. Use it, as well, as a handy reference guide and for quick review.

**This lecture is dedicated to the honor and merit of
Dr. and Mrs. Paul and Meri Zidel and their children**

THE EPIC OF THE ETERNAL PEOPLE
Presented by Rabbi Shmuel Irons

Series XVI Lecture #4

THE TWILIGHT OF SHILOH AND THE PHILISTINE CONQUEST

I. The Tabernacle at Shiloh

A. Divine Service

(1) שמעון הצדיק היה משירי כנסת הגדולה הוא היה אומר על שלשה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים: משנה מסכת אבות פרק א משנה ב

Shimon HaTzaddik (the Righteous) was one of the last of the Men of the The Great Assembly. He used to say: The world is based upon three things: The [study of] Torah, Divine Service, and the practice of loving kindness. **Avos 1:2**

(2) על העבודה כיצד כל זמן שעבודת בית המקדש קיימת העולם מתברך על יושביו וגשמים יורדין בזמנן שנאמר לאהבה את ד' א-להיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש ונתתי עשב בשדך לבהמתך (דברים י"א ט"ו). ובזמן שאין עבודת בית המקדש קיימת אין העולם מתברך על יושביו ואין הגשמים יורדין בזמנן שנאמר השמרו לכם פן יפתה לבבכם וגו' ועצר את השמים ולא יהיה מטר (שם י"ז) וכן הוא אומר שימו נא לבבכם מן היום הזה ומעלה מטרם שום אבן על אבן בהיכל ד' מהיותם בא אל ערמת עשרים והיתה עשרה בא אל היקב לחשף חמשים פורה והיתה עשרים (חגי ב'ט"ו וט"ז). מפני מה לא נאמר ביקב עשרים והיו עשרה כשם שנאמר בחטים עשרים לפי שיקב סימן טוב יותר מחטים ללמדך שכל זמן שהיין לוקה סימן רע לכל השנה כולה. אמרו ישראל לפני הקב"ה רבונו של עולם מפני מה אתה עשית לנו כך. השיבן רוח הקודש פנה אל הרבה והנה למעט [וגו'] יען ביתי אשר הוא חרב ואתם רצים איש לביתו (שם א' ט') ואם אתם תעסקו בעבודת בית המקדש אני אברך אתכם כבתחלה שנאמר שימו נא לבבכם [וגו'] מיום כ"ד לתשיעי למן היום אשר יוסד היכל ד' [וגו'] העוד הזרע במגורה ועד הגפן והתאינה והרמון ועץ הזית לא נשא מן היום הזה אברך (שם ב' י"ח וי"ט) הא למדת שאין עבודה שהיא חביבה לפני הקב"ה יותר מעבודת בית המקדש: אבות דרבי נתן פרק ד'

How is the world based upon Divine Service? At the time when the Temple service was still in existence, the world was a blessed place for its inhabitants and the rains fell at their appointed times, as is stated in Scripture (Deut. 11:13-15): *And it shall come to pass, if you shall give heed diligently to My commandments which I command you this day, to love the L-rd your G-d, and to serve Him with all your heart and with all your soul, that I will give you the rain of your land in its due season, the first rain and the latter rain, that you may gather in your grain, and your wine, and your oil and I will send grass in your fields for your cattle, that you may eat and be full.* When the Temple service is no longer in existence, however, the world is not a blessed place for its inhabitants and the rains do not fall at their appointed times, as is stated in Scripture (Deut. 11:16-17): *Take heed to yourselves, that your heart be not deceived, and you turn aside, and serve other gods, and worship them; and then the L-rd's anger be kindled against you, and He will close the skies, that there should be no rain, and that the land yield not her fruit; and lest you perish quickly from off the good land which the L-rd gives you.* Similarly, it is stated (Chagai 2:15-16) *And now, I pray you, consider from this day onward. Before a stone was laid upon a*

stone in the temple of the L-rd; since they were, when one came to a heap of twenty measures, there were but ten; when one came to the wine vat to draw out fifty measures of the press, there were but twenty. Why didn't it state regarding wine that originally it was twenty and now ten as it had stated regarding wheat? Because wine is a greater sign of blessing than wheat. This teaches us that when the wine is affected it is a bad sign for the entire year. Israel says before the Holy One, blessed be He, "Why do you do this to us?" The Holy Spirit responds (Chagai 1:9), "You looked for much, and, behold, it came to little; and when you brought it home, I blew it away. Why? says the L-rd of Hosts. Because of My house that lies in ruins, and everyone of you runs to his own house." But if you are involved in the service of the Temple I will bless you as I did before as is stated (Chagai 2:18-19): Consider now from this day onward, from the twenty fourth day of the ninth month, from the day when the foundation of the temple of the L-rd was laid, consider it. Is the seed yet in the barn? Do the vine, and the fig tree, and the pomegranate, and the olive tree, still not bring forth? From this day on, I will bless you. This teaches us that there is no service that is more endearing to the Holy One, blessed be He, than the Divine Service in the Temple. **Avos D'Rabbi Nassan Chapter 4**

B.

וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֹתַי בְּתוֹכְכֶם: כָּל־אֲשֶׁר אֲנִי מֵרְאֶה אוֹתְךָ אֵת תְּבֻנֵית הַמִּשְׁכָּן וְאֵת תְּבֻנֵית כָּל כְּלָיו וְכֵן תַּעֲשׂוּ: שְׁמוֹת כַּהֵן: (1)

And let them make Me a sanctuary; that I may dwell among them. According to all that I show you, after the pattern of the tabernacle, and the pattern of all its utensils, so shall you make it. **Exodus 25:1-9**

וַיֵּדְעוּ כִּי אֲנִי ד' אֱ-לֹהֵיהֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְשִׁכְנִי בְּתוֹכְכֶם אֲנִי ד' אֱ-לֹהֵיהֶם: שְׁמוֹת כַּהֵן: (2)

And they shall know that I am the L-rd their G-d, that brought them out of the land of Egypt, that I may dwell among them; I am the L-rd their G-d. **Exodus 29:46**

C.

וַיִּחַנּוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּגִלְגָּל וַיַּעֲשׂוּ אֶת הַפֶּסַח בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בְּעָרֹב בְּעַרְבוֹת יְרִיחוֹ: יְהוֹשֻׁעַ הָיָה:

And the people of Israel encamped in Gilgal, and offered the Paschal sacrifice on the fourteenth day of the month in the evening in the plains of Jericho. **Joshua 5:10**

D.

וַיִּקְהָלוּ כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׁלַח וַיִּשְׁכְּנוּ שָׁם אֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְהָאָרֶץ נִכְבְּשָׁה לְפָנֵיהֶם: יְהוֹשֻׁעַ יָחַד:

And the whole congregation of the people of Israel assembled together at Shiloh, and set up the tabernacle of the congregation there. And the land was subdued before them. Joshua 18:1

E.

עד שלא הוקם המשכן היו הבמות מותרות, ועבודה בבכורות, ומשהוקם המשכן נאסרו הבמות, ועבודה בכהנים קדשי קדשים נאכלין לפנין מן הקלעים, וקדשים קלים בכל מחנה ישראל. באו לגלגל הותרו הבמות קדשי קדשים נאכלין לפנין מן הקלעים, וקדשים קלים בכל מקום. באו לשילה נאסרו הבמות, ולא היה שם תקרה, אלא בית אבנים בלבד מלמטן והיריעות מלמעלן, והיא היתה מנוחה קדשי קדשים נאכלין לפנין מן הקלעים, וקדשים קלים ומעשר שני בכל הרואה. זבחים קיב:

Before the Tabernacle was set up *bamoth* were permitted and the service was performed by the firstborn. After the Tabernacle was set up, *bamoth* were forbidden and the service was performed by *Kohanim* (priests). The most sacred sacrifices (*kodshei kodoshim*) were then eaten within the curtains [of the Sanctuary], and the lesser sacrifices (*kodshim kalim*) were eaten anywhere within the camp of the Israelites [outside of the Sanctuary]. When they came to Gilgal, *bamoth* were again permitted. The most sacred of the sacrifices were eaten within the curtains and the lesser sacrifices were eaten anywhere. When they came to Shiloh, *bamoth* were again forbidden. The Tabernacle there had no roof, but consisted of a stone edifice ceiled with curtains. This was a fulfillment of the *menucha* (rest) which is alluded to in Scripture. The most holy sacrifices were eaten there within the curtains and the lesser sacrifices and second tithes (*maaser sheini*) were eaten wherever Shiloh could be seen. **Zevachim 112b**

F.

למ"ד: זו וזו ירושלים, אבל שילה הוה שריא במות, היינו דכתיב: (שופטים יג) ויקח מנוח את גדי העזים ואת המנחה ויעל על הצור לד', אלא למ"ד: זו וזו שילה, ובמות הוה אסירן, מאי ויקח מנוח? הוראת שעה היתה. זבחים קיט:

On the view that both ('rest' and 'inheritance') allude to Jerusalem, but that [during the period of] Shiloh *bamoth* (altars of private offerings) were permitted, it is well; hence it is written (Judges 13:19), "So Manoah took the kid with the meal-offering, and offered it upon the rock unto the L-rd." But on the view that both allude to Shiloh, and *bamoth* were [then] forbidden, how [do we understand the verse], "and offered it upon the rock unto the L-rd." It was a special temporary dispensation [given to him by the angel]. **Zevachim 119b**

G.

כי אתא רב דימי אמר רבי, בשלשה מקומות שרתה שכינה על ישראל: בשילה, ונוב וגבעון, ובית עולמים, ובכולן לא שרתה אלא בחלק בנימין, שנאמר: (דברים לג) חופף עליו כל היום, כל חפיפות לא יהו אלא בחלקו של בנימין. . . . כתנאי: חופף עליו - זה מקדש ראשון, כל היום - זה מקדש שני, ובין כתיפיו שכן - אלו ימות המשיח רבי אומר חופף עליו - זה העולם הזה, כל היום - אלו ימות המשיח, ובין כתיפיו שכן - זה העולם הבא. ת"ר: ימי אהל מועד שבמדבר - ארבעים שנה חסר אחת, ימי אהל מועד שבגלגל - ארבע עשרה, ז' שכבשו וז' שחלקו, ימי אהל מועד שבנוב וגבעון - חמשים ושבע, נשתיירו לשילה ג' מאות ושבעים חסר אחת. זבחים קיה:

When R. Dimi came [from Palestine], he said: The Shechinah rested on Israel in three places: in Shiloh, in Nov and Givon, and in the Eternal House (the Temple in Jerusalem); and in all of these it rested [on Israel] only in the portion of Benjamin, for it is said (Deuteronomy 33:12), "He covereth him (Benjamin) all day:" all coverings will be nought elsewhere but in Benjamin's portion. . . . This is a controversy of Tannaim: "He covered him"; this alludes to the first Temple; "all the day", to the second Temple; and "He dwells between his shoulders" (ibid.), to the days of the Messiah. Rabbi said: "He covereth him," alludes to this world; "all the day," to the days of the Messiah; "and He dwelleth between his shoulders," to the World to Come. . . . Our Rabbis taught: The duration of the Tent of Meeting in the wilderness was forty years less one; the duration of the Tent of Meeting at Gilgal was fourteen years, [viz.,] the seven [years] of conquest and the seven of division. The duration of the Tent of Meeting at Nov and Givon [combined] was fifty-seven years. Thus for Shiloh was left three hundred and seventy less one. **Zevachim 118b**

II. Elkanah, Eli, Hophni and Pinehas

A.

(1) וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן הָרְמָתִים צוֹפִים מֵהַר אֶפְרָיִם וּשְׁמוֹ אֶלְקָנָה בֶּן יֶרְחָם בֶּן אֵלִיהוּא בֶּן תָּחוּ בֶּן צוּף אֶפְרָתִי: וְלוֹ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם אַחַת חַנָּה וְשֵׁם הַשְּׁנִיָּת פְּנִנָּה וַיְהִי לְפְנִנָּה יְלָדִים וּלְחַנָּה אֵין יְלָדִים: וְעָלָה הָאִישׁ הַהוּא מְעִירוֹ מִיָּמִים | מִיָּמָה לְהַשְׁתַּחֲוֹת וּלְזַבֵּחַ לַד' – בְּאוֹת בְּשֵׁלָה וְשֵׁם שְׁנֵי בָנָי עָלֵי חֹפְנֵי וּפְנִחָס כְּהֻנִּים לַד': שְׁמוּאֵל א-א-ג

And there was a certain man of Ramathaim-Zophim, of Mount Ephraim, and his name was Elkanah, the son of Jeroham, the son of Elihu, the son of Tohu, the son of Zuph, an Ephrathite; And he had two wives; the name of the one was Hanna, and the name of the other Peninna; and Peninna had children, but Hanna had no children. And this man went out of his city yearly (*miyamim yamima*) to worship and to sacrifice to the L-rd of H-osts in Shiloh. And the two sons of Eli, Hophni and Phinehas, the priests of the L-rd, were there. **Samuel I 1:1-3**

(2) וסליק גברא ההוא מקרתיה מזמן מועד למועד למסגד ולדבחא

And this man went out of his city *each holiday* (*miyamim yamima*) to worship and to sacrifice. **Targum Yonason, Samuel I 1:3**

(3) מימים ימימה – משנה לשנה כמו ושמרת את החקה הזאת למועדה מימים ימימה או פי' ממועד למועד וכת"י מזמן מועד למועד: רד"ק שם

[This phrase means] *miyamim yamima* [is to be translated]: **from year to year**, as in the verse (Exodus 13:10), “You shall therefore keep this ordinance in his season from year to year (*miyamim yamima*).” Alternately, it can be translated: *each holiday* (*miyamim yamima*), as is translated by the Targum Yonason. **Radak, ibid.**

(4) ויהי היום. ר' יהושע בן לוי אומר זה יומו של עצרת: ילקוט שמעוני שמואל רמז עז

“And when the time was that Elkanah offered . . .” (Samuel I 1:4) Rabbi Yehoshua ben Levi said: This is referring to the holiday of Shavuous. **Yalkut Shimoni, Shmuel, Remez 77**

(5) שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶל פְּנֵי הָאֱדוֹן | ד': שְׁמוֹת כְּגִיז

Three times in the year all your males shall appear before the L-rd G-d. **Exodus 23:17**

(6) שבעת ימי הפסח ושמונת ימי החג עם שאר ימים טובים כולם אסורים בהספד ותענית, וחייב אדם להיות בהן שמח וטוב לב הוא ובניו ואשתו ובני ביתו וכל הנלוים עליו שנאמר (דברים ט"ז) ושמחת בחגך וגו', אף על פי שהשמחה האמורה כאן היא קרבן שלמים כמו שאנו מבארין בהלכות חגיגה יש בכלל אותה שמחה לשמוח הוא ובניו ובני ביתו כל אחד ואחד כראוי לו. רמב"ם הלכות יום טוב פרק ו הלכה יז

It is forbidden to deliver eulogies or fast during the seven days of Passover, the eight days of Sukkos as well as the during the other holidays. A person is required to be joyous and in a good mood, he, his wife, his household, and all who come together with him, as it says, (Deuteronomy 16:14), “And you shall rejoice in your holiday (feast), you, and your son, and your daughter, and your manservant, and your maidservant, and the Levite, the stranger, and the orphan, and the widow, who are inside your gates.” Even though the joy which is stated here is specifically related to the peace offering, as we will explain in the laws of Hagigah, included in this mitzvah, however, is the requirement to rejoice, he and his children and family in a manner which is suitable to each one of them. **Rambam, Hilchos Yom Tov 6:17**

B.

(1) ויהי איש אחד מן הרמתים צופים מהר אפרים ושמו אלקנה וגו' (שמואל א א) אלקנה היה עולה לשילה ארבעה פעמים בשנה שלשה מן התורה ואחת שקיבל עליו הוא בנדבה שנאמר ועלה האיש ההוא מעירו מימים ימימה להשתחות ולזבוח לד' צ-באות בשילה וגו' עלה אלקנה ואשתו ובניו ובני ביתו ואחיו ואחיותיו וכל קרוביו היו עולין עמו ואמר להם למדו דרך עבודה מן הכנענים ומן העכו"ם שעשו דרך עבודה לע"ז שלהם אע"פ שהם הבל וריק, ק"ו שאתם צריכים לעשות דרך עבודה ולעלות לפני ארון ברית ד' שהוא א-ל חי וקיים בריך שמיה לעלם ולעלמי עלמיא אמר להם שיעלו כולם עמו וכשעולים עמו בדרך היו לנין ברחובה של עיר והיו מתקבצין האנשים לבד והנשים לבד שכן האיש היה מדבר עם האיש והאשה עם האשה וגדול עם הקטן והיתה המדינה מרגשת והיו שואלים להן להיכן תלכו ואומרים להם לבית הא-להים שבשילה שמשם תצא תורה ומעשים טובים ואתם למה לא תבואו עמנו ונלך ביחד, מיד עיניהם משגרות דמעות ואומרים להם נעלה עמכם וכן אמר להם עוד הפעם עד שעלו עמו לשנה הבאה חמשה בתים ולשנה האחרת עלו עמו עשרה בתים ולשנה האחרת הרגישו כולם לעלות והיו עולין עמו כמו ששים בתים וכדרך שהיה עולה שנה זו אינו עולה לשנה האחרת עד שהיו כל ישראל עולין והיה אלקנה מכריע את כל ישראל לכף זכות וחינך אותם במצות וזכו רבים על ידו. הקב"ה שהוא בוחן לבות וכליות א"ל לאלקנה אתה הכרעת את ישראל לכף זכות וחינכת אותם במצות וזכו רבים על ידך אני אוציא ממך בן שיכריע את כל ישראל לכף זכות ויחנך אותם במצות ויזכו רבים על ידו הא למדת בשכר מעשה אלקנה שמואל. מדרש תנא דבי אליהו רבה פרק ח'

“And there was a certain man of Ramathaim-Zophim, of Mount Ephraim, and his name was Elkanah, etc.” (Samuel I 1:1) Elkanah would go up to Shiloh four times a year. Three of those times were mandated by the Torah and one of those times was to fulfill a self imposed vow, as it says (ibid. 2), “And this man went out of his city yearly (every holiday) to worship and to sacrifice to the L-rd of H-osts in Shiloh.” Elkanah would go up [to Shiloh] together with his wife, children, and the members of his household. His brothers, sisters, and all of his relatives would accompany him. He said to them, “We have to learn from the Canaanites and the other idolators how to worship. They pay homage to their gods, even though they are nonsensical and worthless. Most certainly, we need to pay homage and go up before the Ark of the Covenant of G-d, who is living and enduring. Blessed is His name for ever and ever.” He convinced (lit. told) them to all come up with him. When they traveled, they would stay overnight in a town plaza. [This is the place where] the men [of the town] would gather together by themselves and the women by themselves. The men would engage in conversation with the men and the women with the women. [Everyone of the town was involved,] from the most high to the least prestigious. [When these strangers came,] the [whole] town was well aware of their presence and asked them, “Where are you headed?” They replied, “We are traveling to House of G-d, which is located in Shiloh. This is the place from which Torah and good deeds (*maasim tovim*) issue forth. Now, why don't you come with us and we can travel together.” Thereupon, their eyes would well up

with tears and they would say, “[Come,] let’s go up together.” They would again repeat their [plea] until [it made such an impression upon the townspeople that], in the following year, five [extended] families went up together, and, in the year after that, ten joined them, until finally, all of the townspeople were inspired and the entire town, about sixty families, went up together. [Elkanah and his family] made a point of taking a different route each year so that eventually all of Israel would go up to Shiloh. Elkanah tipped the scales of Israel to the side of merit and educated them to do mitzvos. Many were those that became meritorious because of him. The Holy One, blessed be He, who examines a person’s thoughts and motives said to Elkanah, “Because you have tipped the scales of Israel to the side of merit and have educated them to do mitzvos, and many were those that became meritorious because of you, I will cause to issue forth from you a son that will tip the scales of Israel to the side of merit and educate them to do mitzvos and will make many of Israel become meritorious.” From this we learn that the fact that Shmuel was born to Elkanah was a reward [to Elkanah] for his actions. **Midrash Tana d’Vei Eliyahu Rabbah, Chapter 8**

(2) אלקנה נמצא צדיק יחידי בכל דורו וכל מעשיו של אלקנה דומים לאברהם . . . מדרש אגדת בראשית פרק נ

Elkanah was the most outstanding *tzaddik* of his generation. All of his actions were similar to those of Avraham. . . . **Midrash Aggadas Beraishis Chapter 50**

(3) שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים | בְּשָׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פָּנָי | ד' א' – לְהִיךְ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר בְּחַג הַמִּצּוֹת וּבְחַג הַשְּׁבִיעוֹת וּבְחַג הַסִּכּוֹת וְלֹא יִרְאֶה אֶת פָּנָי ד' רִיקָם: דברים טז:טז

Three times in a year shall all your males appear before the L-rd your G-d *in the place which He shall choose*; in the Feast of Unleavened Bread, and in the Feast of Weeks, and in the Feast of Booths; and they shall not appear before the L-rd empty. **Deuteronomy 16:16**

(4) השיב רבי תחת בית הלל: לדברי בית שמאי (שמואל א' א') וחנה לא עלתה כי אמרה לאישה עד יגמל הנער והביאותיו, והא שמואל דיכול לרכוב על כתיפו של אביו הוה - אמר ליה אבוה: ולטעמך, תיקשי לך חנה גופה, מי לא מיחייבא בשמחה? אלא, חנה מפנקותא יתירתא חזייתא ביה בשמואל, וחשא ביה בשמואל לחולשא דאורחא. חגיגה ו.

Rabbi objected on behalf of Beth Hillel to the view of Beth Shammai: (Samuel I 2:22), “But Hannah went not up; for she said unto her husband: Until the child be weaned, when I will bring him up.” Now Shmuel was [already] able to ride on his father’s shoulders! (Rabbi’s) father said to him: But according to your own reasoning there is a difficulty: wasn’t Hannah herself bound to rejoice [on the festival]? The explanation, therefore, must be that Hannah saw that Shmuel was exceptionally delicate, and she feared that the journey might unduly fatigue Shmuel. **Hagigah 6a**

C.

וּבְנֵי עָלִי בְנֵי בְלִיעֵל לֹא יָדְעוּ אֶת ד': וּמִשְׁפֹּט הַכֹּהֲנִים אֶת הָעָם כָּל אִישׁ זָבַח זָבַח וּבֹא נֶעַר הַכֹּהֵן כְּבִשָּׁל הַבָּשָׂר וְהַמִּזְלֵג שְׁלֹשׁ הַשָּׁנִים בְּיָדוֹ: וְהִכָּה בְכִיּוֹר אוֹ בְדוּד אוֹ בְקַלְחַת אוֹ בְכַפֹּרֶת כָּל אֲשֶׁר יַעֲלֶה הַמִּזְלֵג יִקַּח הַכֹּהֵן בּוֹ כֶּכֶה יַעֲשׂוּ לְכָל יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים שָׁם בְּשִׁלְהָ: גַם בְּטָרִם יִקְטְרוּן אֶת הַחֲלֵב וּבֹא | נֶעַר הַכֹּהֵן וְאָמַר לְאִישׁ הַזֹּבַח תָּנָה בָשָׂר לְצִלוֹת לְכֹהֵן וְלֹא יִקַּח מִמֶּךָ בָשָׂר מִבְּשָׁל כִּי אִם חֵי: וַיֹּאמֶר אֵלָיו הָאִישׁ קֶטֶר יִקְטְרוּן כִּיּוֹם הַחֲלֵב יִקַּח לְךָ כְּאֲשֶׁר תֹּאמֶר וְנִפְשָׁךְ וְאָמַר | לֹא כִי עֲתָה תִתֵּן וְאִם לֹא לְקַחְתִּי כְּחֻזְקָה: וְתִהְיֶה חֲטָאת הַנְּעָרִים גְּדוּלָה מְאֹד אֶת פָּנָי ד' כִּי נֶאֱצְוּ הָאֲנָשִׁים אֶת מִנְחַת ד': שמואל א ב:יז

And the sons of Eli were worthless men (sons of Belial); they knew not the L-rd. - And the priests' custom with the people was, that, when any man offered sacrifice, the priest's servant came, while the meat was being cooked, with a fork of three teeth in his hand; And he struck it into the pan, or kettle, or cauldron, or pot; all that the fork brought up the priest took for himself So they did in Shiloh, to all the Israelites who came there. - Also before the fat was burned, the priest's servant came, and said to the man who sacrificed, Give meat to roast for the priest; for he will not have boiled meat from you, but raw. And if any man said to him, Let them first burn the fat, and then take as much as your soul desires; then he would answer him: No, you shall give it me now; and if not, I will take it by force. And the sin of the young men was very great before the L-rd; for men despised the offering of the L-rd. **Samuel I 2:12-17**

D.

וְעֵלִי זָקֵן מְאֹד וְשָׁמַע אֶת כָּל אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן בְּנָיו לְכָל יִשְׂרָאֵל וְיָאֵת אֲשֶׁר יִשְׁכְּבֵן אֶת הַנְּשִׁים הַצְּבָאוֹת פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וַיֹּאמֶר לָהֶם לְמָה תַעֲשׂוּן כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי שׁוֹמֵעַ אֶת דְּבָרֵיכֶם רַעִים מְאֹד כָּל הָעַם אֵלֶּה: אֵל בְּנֵי כִי לֹא טוֹבָה הַשְּׁמֵעָה אֲשֶׁר אֲנֹכִי שׁוֹמֵעַ מֵעֹבְרִים עִם ד': אִם יִחַטָּא אִישׁ לְאִישׁ וּפָלְלוּ אֶת-לֵהִים וְאִם לֹד' יִחַטָּא אִישׁ מִי יִתְפַּלֵּל לוֹ וְלֹא יִשְׁמְעוּ לְקוֹל אֲבֵיהֶם כִּי חָפֵץ ד' לְהַמִּיתָם: שְׁמוּאֵל א ב:כב-כה

And Eli was very old, and heard all that his sons did to all Israel; and how they lay with the women who assembled at the door of the tabernacle of the congregation. And he said to them, Why do you do such things? for I hear of your evil dealings from all this people. No, my sons; it is not a good report what I hear; you make the L-rd's people transgress. If one man sins against another, the judge shall judge him; but if a man sins against the L-rd, who shall entreat for him? However they listened not to the voice of their father, because the L-rd intended to slay them. **Samuel I 2:22-28**

E.

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: כל האומר בני עלי חטאו אינו אלא טועה, שנאמר (שמואל א' א') ושם שני בני עלי (עם ארון ברית הא-להים) חפני ופנחס כהנים לד'. סבר לה כרב, דאמר רב: פנחס לא חטא. מקיש חפני לפנחס, מה פנחס לא חטא אף חפני לא חטא. אלא מה אני מקיים (שמואל א' ב') אשר ישכבון את הנשים, מתוך ששהו את קיניהן, שלא הלכו אצל בעליהן מעלה עליהן הכתוב כאילו שכבום. גופא, אמר רב: פנחס לא חטא, שנאמר (שמואל א' יד') ואחיה בן אחיטוב אחי אי כבוד בן פנחס בן עלי כהן ה' וגו' אפשר חטא בא לידו, והכתוב מייחסו? והלא כבר נאמר (מלאכי ב') יכרת ד' לאיש אשר יעשנה ער וענה מאהלי יעקב ומגיש מנחה לד' - באות, אם ישראל הוא לא יהיה לו ער בחכמים ולא עונה בתלמידים, ואם כהן הוא לא יהיה לו בן מגיש מנחה. אלא לאו שמע מינה פנחס לא חטא. אלא הא כתיב אשר ישכבן ישכבן כתיב. והכתיב (שמואל א' ב') אל בני כי לא טובה השמעה אמר רב נחמן בר יצחק: בני כתיב. והכתיב מעברים אמר רב הונא בריה דרב יהושע: מעברים כתיב. והכתיב בני בליעל מתוך שהיה לו לפנחס למחות לחפני ולא מיחה מעלה עליו הכתוב כאילו חטא. שבת נה:

R. Shmuel b. Nahmani said in R. Yonathan's name: Whoever maintains that the sons of Eli sinned is merely making an error, for it is said (Samuel I 1:3), And the two sons of Eli, Hophni and Pinhas, priests unto the L-rd, were there. Now he agrees with Rav, who said, Pinchas did not sin. [Hence] Hophni is likened to Pinhas: just as Pinhas did not sin, so did Hophni not sin. Then how do I interpret (ibid. 2:22), and how that they [i.e. Eli's sons] lay with the women? Because they delayed their bird-offerings so that they did not go to their husbands, Scripture stigmatizes them as though they had lain with them. It was stated above, Rav said, Pinhas did not sin, for it

is said (Samuel I 14:3), “. . . and Ahijah, the son of Ahitub, Ichabod's brother, the son of Pinhas, the son of Eli, the priest of the L-rd, etc.” Now, is it possible that sin had come to his hand, yet Scripture states his lineage? Surely it is said (Malachi 2:12), “The L-rd will cut off to the man that does this (i.e. acts of immorality), him that wakes and him that answers, out of the tents of Jacob, and him that offers an offering unto the L-rd of Hosts: [this means:] if an Israelite, he shall have none awakening [i.e., teaching] among the Sages and none responding among the disciples; if a priest, he shall have no son to offer an offering? Hence it follows that Pinhas did not sin. But it is written, “how that *they* lay [etc.]” He lay is *written* [i.e. it is written in the singular form]. But it is written, “Nay, my sons; it is not a good report that I hear”? Said R. Nahman b. Yitzchak: My son is *written*. But it is written, “you [*plural*] make [the L-rd's people] to transgress”? R. Huna son of R. Yehoshua said: It is *written*, “he causes them to transgress”. But it is written, sons of Belial? Because Phinehas should have protested to Hophni but did not, the Scripture regards him as though he [too] sinned. **Shabbos 55b**

F.

(1) וַיָּבֹא אִישׁ אֶל-לְהִים אֵל-עָלִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו כֹּה אָמַר ד' הַנְּגִלָה נִגְלִיתִי אֶל בֵּית אָבִיךָ בְּהִיּוֹתְם בְּמִצְרַיִם לְבֵית פְּרַעֲזָה: וּבַחֹר אֶתוֹ מִכָּל שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לִי לְכַהֵן לְעֹלוֹת עַל מִזְבְּחִי לְהַקְטִיר קִטְרֶת לְשֹׂאת אֶפֶוד לְפָנַי וְאֶתְנָה לְבֵית אָבִיךָ אֶת כָּל אִשֵּׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: לְמַה תִּבְעֲטוּ בְּזֹבְחִי וּבַמִּנְחָתִי אֲשֶׁר צִוִּיתִי מְעוֹן וּתְכַבֵּד אֶת בְּנֵיךָ מִמֶּנִּי לְהַבְרִיאֲכֶם מֵרֵאשִׁית כָּל מִנְחַת יִשְׂרָאֵל לְעַמִּי: לָכֵן נָאֻם ד' אֶל-לְהִי יִשְׂרָאֵל אָמַר אֶמְרָתִי בֵּיתְךָ וּבֵית אָבִיךָ יִתְהַלְכוּ לְפָנַי עַד עוֹלָם וְעַתָּה נָאֻם ד' חָלִילָה לִּי כִּי מְכַבְּדִי אֲכַבֵּד וּבְנֵי יִקְלוּ: הֲנֵה יָמִים בָּאִים וְגִדְעֹתִי אֶת זְרַעְךָ וְאֶת זְרַע בֵּית אָבִיךָ מֵהַיּוֹת זָקֵן בְּבֵיתְךָ: וְהַבְּטַתְּ צֶרַח מְעוֹן בְּכָל אֲשֶׁר יִיטִיב אֶת יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִהְיֶה זָקֵן בְּבֵיתְךָ כָּל הַיָּמִים: וְאִישׁ לֹא אֲכַרִּית לָךְ מִעַם מִזְבְּחִי לְכָלוֹת אֶת עֵינֶיךָ וְלֹאֲדִיב אֶת נַפְשֶׁךָ וְכָל מֵרֵבִית בֵּיתְךָ יָמוּתוּ אֲנָשִׁים: וְזֶה לָךְ הָאוֹת אֲשֶׁר יָבֹא אֶל שְׁנֵי בְנֵיךָ אֶל חֶפְנִי וּפִינְחָס בְּיוֹם אֶחָד יָמוּתוּ שְׁנֵיהֶם: וְהִקִּימְתִּי לִי כַהֵן נֶאֱמָן כַּאֲשֶׁר בְּלִבִּי וּבְנַפְשִׁי יַעֲשֶׂה וּבְנִיתִי לוֹ בֵּית נֶאֱמָן וְהִתְהַלֵּךְ לְפָנַי מְשִׁיחִי כָּל הַיָּמִים: וְהָיָה כָּל הַנּוֹתֵר בְּבֵיתְךָ יָבֹא לְהַשְׁתַּחֲוֹת לוֹ לְאַגּוּרֶת כֶּסֶף וְכֹכַר לָחֶם וְאָמַר סִפְחָנִי נָא אֶל אַחַת הַכְּהֻנּוֹת לְאָכַל פֶּת לָחֶם: שְׂמוּאֵל א ב:כז-לו

And there came a man of G-d to Eli, and said to him, Thus said the L-rd, Did I not appear to the house of your father, when they were in Egypt in Pharaoh's house? And did I choose him out of all the tribes of Israel to be my priest, to offer upon my altar, to burn incense, to wear an ephod before me? and did I give to the house of your father all the offerings made by fire of the people of Israel? Why do you kick at my sacrifice and at my offering, which I have commanded in my habitation; and honor your sons above Me, to make yourselves fat with the best parts of all the offerings of Israel My people? Therefore the L-rd G-d of Israel said, I said indeed that your house, and the house of your father, should walk before Me forever; but now the L-rd said, Be it far from Me; for those who honor Me I will honor, and those who despise Me shall be lightly esteemed. Behold, the days come, when I will cut off your arm, and the arm of your father's house, that there shall not be an old man in your house. And you shall see a rival in My habitation, enjoying all the wealth which G-d shall give Israel; and there shall not be an old man in your house forever. And your descendants I shall not cut off from my altar, but they shall be there to consume your eyes, and to grieve your heart; and all the greater folk of your house shall die in the flower of their age. And this shall be a sign to you, that shall come upon your two sons, on Hophni and Phinehas; in one day they shall die both of them. And I will raise me up a faithful priest, who shall do according to that which is in my heart and in my mind; and I will build him a sure house; and he shall walk before My anointed forever. And it shall come to pass, that every one who is left in your house shall come and implore him for a piece of silver and a morsel of bread, and shall say, Put me, I beg you, into one of the priests' places, that I may eat a piece of bread. **Samuel I 2:27-36**

(2) וַיָּבֹא ד' וַיִּתְיַצֵּב וַיִּקְרָא כַּפֶּעַם כַּפֶּעַם שְׁמוּאֵל | שְׁמוּאֵל וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל דְּבַר כִּי שָׁמַע עֲבָדְךָ: וַיֹּאמֶר ד' אֵל שְׁמוּאֵל הֲנֵה אָנֹכִי עֹשֶׂה דְבַר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר כָּל שָׁמְעוּ תִצְלִינָה שְׁתֵּי אָזְנוּי: בַּיּוֹם הַהוּא אָקִים אֵל עָלַי אֵת כָּל אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֵל בֵּיתוֹ הַחַל וְכִלְהָ: וְהִגַּדְתִּי לוֹ כִּי שִׁפֹּט אָנִי אֵת בֵּיתוֹ עַד עוֹלָם בְּעוֹן אֲשֶׁר יָדַע כִּי מְקַלְלִים לָהֶם בְּנָיו וְלֹא כָהָה בָּם: וְלָכֵן נִשְׁבַּעְתִּי לְבֵית עָלַי אִם יִתְכַפֵּר עוֹן בֵּית עָלַי בְּזִבְחָ וּבִמְנַחָה עַד עוֹלָם: שְׁמוּאֵל א גי-יד

And the L-rd came, and stood, and called as at other times, Samuel, Samuel. Then Samuel answered, Speak; for Your servant is listening. And the L-rd said to Samuel, Behold, I will do a thing in Israel, at which both the ears of every one who hears it shall tingle. In that day I will perform against Eli all things which I have spoken concerning his house; I will begin [it then, and] I will also [eventually] finish it.. For I have told him that I will judge his house forever for the iniquity which he knows; because his sons made themselves vile, and he restrained them not. And therefore I have *sworn* to the house of Eli, that the iniquity of Eli's house shall not be purged with sacrifice nor offerings forever. **Samuel I 3:10-14**

(3) אמר רב שמואל בר אמי, ואמרי לה אמר רב שמואל בר נחמני אמר רב יונתן: מנין לגזר דין שיש עמו שבועה שאינו נקרע שנאמר (שמואל א ג) ולכן נשבעתי לבית עלי אם יתכפר עון בית עלי בזבח ובמנחה. אמר רבא: בזבח ובמנחה אינו מתכפר, אבל מתכפר בתורה. אביי אמר: בזבח ומנחה - אינו מתכפר, אבל מתכפר בתורה ובגמילות חסדים. רבה ואביי מדבית עלי קאתו, רבה דעסק בתורה חיה ארבעין שנין, אביי דעסק בתורה ובגמילות חסדים חיה שיתין שנין. תנו רבנן: משפחה אחת היתה בירושלים שהיו מתיה מתין בני שמונה עשרה שנה. באו והודיעו את רבן יוחנן בן זכאי. אמר להם: שמא ממשפחת עלי אתם, דכתיב ביה (שמואל א ב) וכל מרבית ביתך ימותו אנשים לכו ועסקו בתורה וחיו. הלכו ועסקו בתורה וחיו, והיו קורין אותה משפחת רבן יוחנן על שמו. ראש השנה יח.

R. Shmuel b. Ammi (or, as some say R. Shmuel b. Nahmani) said in the name of R. Yonathan: How do we know that a final sentence accompanied by an oath is never rescinded? Because it says (Samuel 3:14), "Therefore I have sworn unto the house of Eli that the iniquity of Eli's house shall not be expiated with sacrifice nor offering." Rava said: With sacrifice and offering it cannot be expiated, but it can be expiated with Torah. Abaye said: With sacrifice and offering it cannot be expiated, but it can be expiated with Torah and charitable deeds. Rabbah and Abaye were of the house of Eli. Rabbah who devoted himself to the Torah lived forty years, Abaye who devoted himself both to the Torah and to charitable deeds lived sixty years. The Rabbis taught: There was a family in Jerusalem the members of which used to die at the age of eighteen. They came and told Rabban Yohanan b. Zaccai. He said to them, Perhaps you are of the family of Eli, to whom it was said, and all the increase of thy house shall die young men. Go and study the Torah and you may live. They went and studied the Torah and lived, and they used to call that family the family of Rabban Yohanan after his name. **Rosh Hashanah 18a**

G.

וַיְהִי דְבַר שְׁמוּאֵל לְכָל יִשְׂרָאֵל וַיֵּצֵא יִשְׂרָאֵל לְקִרְאָת פְּלִשְׁתִּים לְמַלְחָמָה וַיַּחֲנוּ עַל הָאָבֶן הָעֶזְרָ וּפְלִשְׁתִּים חָנוּ בְּאֶפְק: וַיַּעֲרְכוּ פְּלִשְׁתִּים לְקִרְאָת יִשְׂרָאֵל וַתִּטֵּשׁ הַמְּלָחָמָה וַיִּנְגַּף יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי פְּלִשְׁתִּים וַיָּכּוּ בַמַּעֲרָכָה בַּשָּׂדֶה כְּאַרְבַּעַת אֲלָפִים אִישׁ: וַיָּבֹא הָעָם אֶל הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמְרוּ זְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל לָמָּה נִגְפָנוּ ד' הַיּוֹם לְפָנֵי פְּלִשְׁתִּים נִקְחָה אֲלֵינוּ מִשְׁלָה אֵת אַרְוֹן בְּרִית ד' וַיָּבֹא בְקָרְבָנוּ וַיִּשְׁעֲנוּ מִכָּף אִיבֵינוּ: וַיִּשְׁלַח הָעָם שְׁלָה וַיִּשְׂאוּ מָשֶׁם אֵת אַרְוֹן בְּרִית ד' צ-בְּאוֹת יוֹשֵׁב הַכְּרִיבִים וְשֵׁם שְׁנֵי בָנָי עָלַי עִם אַרְוֹן בְּרִית הָא-לֵהִים חָפְנֵי וּפִינְחָס: וַיְהִי כְּבוֹא אַרְוֹן בְּרִית ד' אֶל הַמַּחֲנֶה וַיִּרְעוּ כָּל יִשְׂרָאֵל תְּרוּעָה גְדוֹלָה וַתְּהִי הָאָרֶץ: וַיִּשְׁמְעוּ פְּלִשְׁתִּים אֵת קוֹל הַתְּרוּעָה וַיֹּאמְרוּ מָה קוֹל הַתְּרוּעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת בְּמַחֲנֶה הָעֹבְרִים וַיִּדְעוּ כִּי

אָרוֹן ד' בָּא אֶל הַמַּחֲנֶה: וַיִּרְאוּ הַפְּלִשְׁתִּים כִּי אָמְרוּ בָּא אֱלֹהִים אֶל הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמְרוּ אוֹי לָנוּ כִּי לֹא הִיְתָה כְּזֹאת אֶתְמוּל שְׁלֹשׁ: אוֹי לָנוּ מִי יִצִּילֵנוּ מִיַּד הָאֱלֹהִים הָאֲדִירִים הָאֵלֶּה אֵלֶּה הֵם הָאֱלֹהִים הַמַּכִּים אֶת מִצְרַיִם בְּכָל מַכָּה בְּמִדְבָּר: הַתְּחִזְקוּ וְהָיוּ לְאֲנָשִׁים פְּלִשְׁתִּים פֶּן תַּעֲבְדוּ לְעִבְרִים כַּאֲשֶׁר עֲבַדְתֶּם וְהִייתֶם לְאֲנָשִׁים וְנִלְחַמְתֶּם: וַיִּלְחַמוּ פְּלִשְׁתִּים וַיִּנְגַף יִשְׂרָאֵל וַיָּנֹסוּ אִישׁ לְאֹהֲלָיו וַתְּהִי הַמַּכָּה גְדוֹלָה מְאֹד וַיִּפֹּל מִיִּשְׂרָאֵל שְׁלֹשִׁים אֲלָף רַגְלִי: וְאָרוֹן אֱלֹהִים נִלְקַח וּשְׁנֵי בָנָי עֲלֵי מִתּוֹ חֲפְנִי וּפִינְחָס: וַיִּרְץ אִישׁ בְּנֵימָן מִהַמַּעֲרָכָה וַיָּבֵא שְׁלֵה בַיּוֹם הַהוּא וּמְדִיּוֹ קָרְעִים וְאֲדָמָה עַל רֹאשׁוֹ: וַיָּבֹא וְהָנָה עֲלֵי יוֹשֵׁב עַל הַכֶּסֶף יַד דָּרוֹן מְצֹפֶה כִּי הָיָה לְבוֹ חֶרֶד עַל אָרוֹן הָאֱלֹהִים וְהָאִישׁ בָּא לְהַגִּיד בְּעִיר וּתְזַעַק כָּל הָעִיר: וַיִּשְׁמַע עֲלֵי אֶת קוֹל הַצִּעָקָה וַיֹּאמֶר מָה קוֹל הַהַמוֹן הַזֶּה וְהָאִישׁ מָהָר וַיָּבֵא וַיַּגִּד לְעֲלִי: וְעֲלִי בֶן תְּשָׁעִים וּשְׁמֹנֶה שָׁנָה וְעֵינָיו קָמָה וְלֹא יָכוֹל לְרְאוֹת: וַיֹּאמֶר הָאִישׁ אֵל עֲלִי אֲנֹכִי הֵבֵא מִן הַמַּעֲרָכָה וְאֲנִי מִן הַמַּעֲרָכָה נִסְתִּי הַיּוֹם וַיֹּאמֶר מָה הָיָה הַדָּבָר בְּנִי: וַיַּעַן הַמַּבְשֹׁר וַיֹּאמֶר נָס יִשְׂרָאֵל לְפָנָי פְּלִשְׁתִּים וְגַם מִגִּפְתָּה גְדוֹלָה הִיְתָה בְּעַם וְגַם שְׁנֵי בָנֶיךָ מִתּוֹ חֲפְנִי וּפִינְחָס וְאָרוֹן הָאֱלֹהִים נִלְקַחְתָּ: וַיְהִי כַּהַזְכִּירוֹ | אֶת אָרוֹן הָאֱלֹהִים וַיִּפֹּל מֵעַל הַכֶּסֶף אַחֲרֵינִית בְּעַד | יַד הַשַּׁעַר וַתִּשָּׁבֵר מִפְּרָקָתוֹ וַיָּמַת כִּי זָקֵן הָאִישׁ וְכָבֵד וְהוּא שָׁפֵט אֶת יִשְׂרָאֵל אַרְבָּעִים שָׁנָה: וְכָלְתּוּ אֵשֶׁת פִּינְחָס הָרָה לָלֶת וַתִּשְׁמַע אֶת הַשְּׂמוּעָה אֵל הַלְקַח אָרוֹן הָאֱלֹהִים וּמֵת חֲמִיָּה וְאִישָׁהּ וַתִּכְרַע וַתִּלָּד כִּי נִהַפְכוּ עָלֶיהָ צָרִיחַ: וְכַעַת מוֹתָהּ וַתִּדְבְּרָנָה הַנְּצֻבוֹת עָלֶיהָ אֵל תִּירָאִי כִּי בֶן יְלִדְתָּ וְלֹא עָנְתָהּ וְלֹא שָׁתָה לְבָהּ: וַתִּקְרָא לְנֶעֱר אִי כְבוֹד לְאָמֹר גְּלָה כְבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל אֵל הַלְקַח אָרוֹן הָאֱלֹהִים וְאֵל חֲמִיָּה וְאִישָׁהּ: וַתֹּאמֶר גְּלָה כְבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל כִּי נִלְקַח אָרוֹן הָאֱלֹהִים: שְׂמוּאֵל א דֹּא-כב

And the word of Samuel came to all Israel. And Israel went out against the Philistines to battle, and camped beside Eben-Haezer; and the Philistines camped in Aphek. And the Philistines put themselves in battle order against Israel; and when they joined battle, Israel was defeated before the Philistines; and they slew of the army in the field about four thousand men. And when the people came into the camp, the elders of Israel said, Why has the L-rd struck us today before the Philistines? Let us fetch the ark of the covenant of the L-rd out of Shiloh to us, so that, when it comes among us, it may save us from the hand of our enemies. So the people sent to Shiloh, to bring from there the ark of the covenant of the L-rd of hosts, which dwells between the Cherubim; and the two sons of Eli, Hophni and Pinhas, were there with the ark of the covenant of G-d. - And when the ark of the covenant of the L-rd came to the camp, all Israel shouted with a great shout (blew the shofar), so that the earth trembled.- And when the Philistines heard the noise of the shout (shofar), they said, What is the meaning of the noise of this great shout in the camp of the Hebrews? And they understood that the ark of the L-rd came into the camp. And the Philistines were afraid, for they said, A god (G-d) has come to the camp. And they said, Woe to us! for there has not been such a thing till now. Woe to us! Who shall deliver us from the hand of these mighty gods? These are the gods (G-d) that struck the Egyptians with all the plagues in the wilderness. Be strong, and acquit yourselves like men, O you Philistines, lest you become slaves to the Hebrews, as they have been to you; acquit yourselves like men, and fight. - And the Philistines fought, and Israel was defeated, and they fled every man to his tent; and there was a very great slaughter; for there fell of Israel thirty thousand foot soldiers. And the ark of G-d was captured; and the two sons of Eli, Hophni and Pinhas, were killed. And there ran a man of Benjamin from the battle, and came to Shiloh the same day with his clothes torn, and with earth upon his head. - And when he came, behold, Eli sat upon a seat by the wayside watching for his heart trembled for the ark of G-d. And when the man came to the city, and told it, all the city cried out. And when Eli heard the noise of the crying, he said, What does the noise of this tumult mean? And the man came in hastily, and told Eli. And Eli was ninety eight years old; and his eyes were dim, so that he could not see. And the man said to Eli, I am he who came from the battle, and I fled today from the battle. And he said, What has happened, my son? And the messenger answered and said, Israel has fled before the Philistines, and there has been also a

great slaughter among the people, and your two sons, Hophni and Phinehas, are also dead, and the ark of G-d has been captured. And it came to pass, when he mentioned the ark of G-d, that he fell from off the seat backwards by the side of the gate, and his neck was broken, and he died; for he was an old man, and heavy. And he had judged Israel forty years. And his daughter-in-law, Phinehas' wife, was with child, near to be delivered; and when she heard the news that the ark of G-d was taken, and that her father-in-law and her husband were dead, she bowed and labored; for her pains came upon her. And when she was dying the women who stood by her said to her, Fear not; for you have borne a son. But she answered not, nor did she regard it. And she named the child Ichabod, saying, The glory has departed from Israel; because the ark of G-d was taken, and because of her father-in-law and her husband. And she said, The glory has departed from Israel; for the ark of G-d has been captured. **Samuel I 4:1-22**

III. The Return of the Ark

A.

וּפְלִשְׁתִּים לָקְחוּ אֶת אֲרוֹן הָאֱלֹהִים וַיִּבְאֵהוּ מֵאֶבֶן הַעֶזֶר אֲשֶׁר־דָּוָה: וַיִּקְחוּ פְּלִשְׁתִּים אֶת אֲרוֹן הָאֱלֹהִים וַיָּבִיאוּ אֹתוֹ בֵּית דָּגוֹן וַיִּצְיִגּוּ אֹתוֹ אֶצְל דָּגוֹן: וַיִּשְׁכְּמוּ אֲשֶׁר־דָּוָה מִמִּחְרַת וְהִנֵּה דָּגוֹן נָפֵל לְפָנָיו אֲרֻצָּה לְפָנָיו אֲרוֹן ד' וַיִּקְחוּ אֶת דָּגוֹן וַיִּשְׁבוּ אֹתוֹ לְמִקְוָמוֹ: וַיִּשְׁכְּמוּ בַבֹּקֶר מִמִּחְרַת וְהִנֵּה דָּגוֹן נָפֵל לְפָנָיו אֲרֻצָּה לְפָנָיו אֲרוֹן ד' וְרֹאשׁ דָּגוֹן וּשְׁתֵּי | כַּפּוֹת יָדָיו כְּרֵתוֹת אֶל הַמִּפְתָּן רַק דָּגוֹן נִשְׂאָר עָלָיו: עַל כֵּן לֹא יִדְרְכוּ כַהֲנֵי דָּגוֹן וְכָל הַבָּאִים בֵּית דָּגוֹן עַל מִפְתָּן דָּגוֹן בְּאֲשֶׁר־דָּוָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וַתִּכְבַּד יָד ד' אֶל הָאֲשֶׁר־דָּוָה וַיִּשְׁמֹם וַיָּד אֲתָם בְּעַפְלָיִם (בְּטַחְרִים) אֶת אֲשֶׁר־דָּוָה וְאֶת גְּבוּלֵיהֶ: וַיִּרְאוּ אַנְשֵׁי אֲשֶׁר־דָּוָה כִּי כֵן וַאֲמָרוּ לֹא יֵשֵׁב אֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּנוּ כִּי קִשְׁתָּהּ יָדוֹ עָלֵינוּ וְעַל דָּגוֹן אֱלֹהֵינוּ: וַיִּשְׁלְחוּ וַיֹּאמְרוּ אֶת כָּל סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים אֲלֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ מַה נַּעֲשֶׂה לְאֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ גַת יִסֹּב אֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְבוּ אֶת אֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי אַחֲרָי | הִסְבוּ אֹתוֹ וַתְּהִי יָד ד' | בְּעִיר מְהוּמָה גְּדוּלָּה מְאֹד וַיָּד אֶת אַנְשֵׁי הָעִיר מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל וַיִּשְׁתְּרוּ לָהֶם עַפְלָיִם (טַחְרִים): וַיִּשְׁלְחוּ אֶת אֲרוֹן הָאֱלֹהִים עֶקְרוֹן וַיְהִי כְּבוֹא אֲרוֹן הָאֱלֹהִים עֶקְרוֹן וַיִּזְעַקוּ הָעֶקְרוֹנִים לֵאמֹר הִסְבוּ אֵלַי אֶת אֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לְהִמִּיתֵנִי וְאֶת עַמִּי: וַיִּשְׁלְחוּ וַיֹּאמְרוּ אֶת כָּל סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים וַיֹּאמְרוּ שְׁלְחוּ אֶת אֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁב לְמִקְוָמוֹ וְלֹא יָמִית אֹתִי וְאֶת עַמִּי כִּי הִיְתָה מְהוּמַת מוֹת בְּכָל הָעִיר כְּבָדָה מְאֹד יָד הָאֱלֹהִים שָׁם: וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא מָתוּ הָכּוּ בְּעַפְלָיִם (בְּטַחְרִים) וַתַּעַל שׁוֹעֵת הָעִיר הַשָּׁמַיִם: שְׁמוֹאל א ה:א-יב

And the Philistines captured the ark of G-d, and brought it from Eben-Haezer to Ashdod. When the Philistines captured the ark of G-d, they brought it to the house of Dagon, and set it by Dagon. And when they of Ashdod arose early on the next day, behold, Dagon had fallen upon his face to the earth before the ark of the L-rd. And they took Dagon, and set him in his place again. And when they arose early on the next morning, behold, Dagon had fallen upon his face to the ground before the ark of the L-rd; and the head of Dagon and both the palms of his hands lay severed on the threshold; only the trunk of Dagon was left to him. Therefore neither the priests of Dagon, nor any who come to Dagon's house, tread on the threshold of Dagon in Ashdod to this day. - But the hand of the L-rd was heavy upon those of Ashdod, and he devastated them, and struck them with swellings, Ashdod and the surrounding areas. And when the men of Ashdod saw that it was so, they said, The ark of the G-d of Israel shall not remain with us; for His hand is heavy upon us, and upon Dagon our god. They sent therefore and gathered all the lords of the Philistines to them, and said, What shall we do with the ark of the G-d of Israel? And they answered, Let the ark of the G-d of Israel be carried to Gath. And they carried the ark of the G-d of Israel there. And it was so, that, after they had carried it around, the hand of the L-rd was against the city with a very great panic; and he struck the men of the city, both small and great, with swellings. Therefore they sent the ark of G-d to Ekron. And it came to pass, as the ark of G-d came to Ekron, that the Ekronites cried out, saying, They have brought the ark of the G-d of

Israel to us, to slay us and our people. So they sent and gathered together all the lords of the Philistines, and said, Send away the ark of the G-d of Israel, and let it go again to its own place, that it slay us not, and our people; for there was a deadly destruction throughout all the city; the hand of G-d was very heavy there. And the men who died not were struck with the swellings; and the cry of the city went up to heaven. **Samuel I 5:1-12**

B.

(1) וַיְהִי אַרְוֹן ד' בַּשָּׁדָה פְּלִשְׁתִּים שִׁבְעָה חֳדָשִׁים: וַיִּקְרְאוּ פְּלִשְׁתִּים לְכַהֲנִים וְלַקְסָמִים לֵאמֹר מַה נַּעֲשֶׂה לְאַרְוֹן ד' הַדֹּדְעָנוּ בְּמַה נִּשְׁלַחְנֹה לְמִקְוָמוֹ: וַיֹּאמְרוּ אִם מְשִׁלְחִים אֶת אַרְוֹן אֶל־לֵהִי יִשְׂרָאֵל אֵל תִּשְׁלַחוּ אֹתוֹ רִיקָם כִּי הָשִׁב תִּשְׁיָבוּ לוֹ אֲשֶׁם אִז תִּרְפְּאוּ וְנֹדַע לָכֶם לְמַה לֹא תִסּוּר יָדוֹ מִכֶּם: וַיֹּאמְרוּ מַה הָאֲשֶׁם אֲשֶׁר נִשְׁיָב לוֹ וַיֹּאמְרוּ מִסְפֵּר סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים חֲמֵשֶׁה עֶפְלִי (טַחְרִי) זָהָב וְחֲמֵשֶׁה עַכְבְּרֵי זָהָב כִּי מִגִּפָּה אַחַת לְכֹלֶם וְלִסְרַנִּיכֶם: וַעֲשִׂיתֶם צְלָמֵי עֶפְלִיכֶם [טַחְרִיכֶם] וְצְלָמֵי עַכְבְּרֵיכֶם הַמְשַׁחִיתֶם אֶת הָאָרֶץ וְנִתְתַּם לֹא־לֵהִי יִשְׂרָאֵל כְּבוֹד אוֹלֵי יָקַל אֶת יָדוֹ מֵעַלְיָכֶם וּמֵעַל אֶרְצְכֶם: וְלְמַה תִּכְבְּדוּ אֶת לִבְבְּכֶם כְּאֲשֶׁר כְּבָדוּ מִצְרַיִם וּפְרַעֲזָה אֶת לִבָּם הַלּוֹא כְּאֲשֶׁר הִתְעַלֵּל בָּהֶם וַיִּשְׁלַחוּם וַיִּלְכוּ: וַעֲתָה קַחוּ וַעֲשׂוּ עֲגֻלָּה חֲדָשָׁה אַחַת וּשְׁתֵּי פְרוֹת עֲלוֹת אֲשֶׁר לֹא עֲלָה עֲלֵיהֶם עַל וְאַסְרֹתֶם אֶת הַפְּרוֹת בַּעֲגֻלָּה וְהַשִּׁיבְתֶם בְּנֵיהֶם מֵאַחֲרֵיהֶם הַבֵּיתָה: וְלִקְחֹתֶם אֶת אַרְוֹן ד' וְנִתְתַּם אֹתוֹ אֵל הָעֲגֻלָּה וְאֵת כָּלִי הַזָּהָב אֲשֶׁר הִשְׁכַּתֶּם לוֹ אֲשֶׁם תִּשְׁמֹנוּ בְּאֶרְצוֹ מִצְדוֹ וּשְׁלַחְתֶּם אֹתוֹ וְהִלֵּךְ: וּרְאִיתֶם אִם דֶּרֶךְ גְּבוּלוֹ יַעֲלֶה בֵּית שְׁמֶשׁ הוּא עֹשֶׂה לָנוּ אֶת הָרַעֲזָה הַגְּדוּלָּה הַזֹּאת וְאִם לֹא וַיִּדְעָנוּ כִּי לֹא יָדוּ נִגְעָה בָנוּ מִקְרָה הוּא הִיָּה לָנוּ: וַיַּעֲשׂוּ הָאֲנָשִׁים כֵּן וַיִּקְחוּ שְׁתֵּי פְרוֹת עֲלוֹת וַיֹּאסְרוּם בַּעֲגֻלָּה וְאֵת בְּנֵיהֶם כָּלוּ כַּבֵּיתָה: וַיִּשְׁמֹנוּ אֶת אַרְוֹן ד' אֵל הָעֲגֻלָּה וְאֵת הָאֶרְצוֹ וְאֵת עַכְבְּרֵי הַזָּהָב וְאֵת צְלָמֵי טַחְרֵיהֶם: וַיִּשְׁרַנְהוּ הַפְּרוֹת בְּדֶרֶךְ עַל דֶּרֶךְ בֵּית שְׁמֶשׁ בְּמִסְלָה אַחַת הִלְכוּ הַלֵּךְ וְגָעוּ וְלֹא סָרוּ יָמִין וּשְׂמֹאוֹל וְסַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים הִלְכִים אַחֲרֵיהֶם עַד גְּבוּל בֵּית שְׁמֶשׁ: וּבֵית שְׁמֶשׁ קִצְרִים קִצְרִים חֲטִים בַּעֲמֶק וַיִּשְׂאוּ אֶת עֵינֵיהֶם וַיִּרְאוּ אֶת־הָאֶרְוֹן וַיִּשְׁמְחוּ לְרֵאוֹתָהּ: וְהָעֲגֻלָּה בָּאָה אֵל שְׂדֵה יְהוֹשֻׁעַ בֵּית הַשְּׁמֶשֶׁי וַתַּעֲמֵד שָׁם וְשָׁם אֲבָן גְּדוּלָּה וַיִּבְקְעוּ אֶת עֲצֵי הָעֲגֻלָּה וְאֵת הַפְּרוֹת הָעֵלּוּ עֲלֶיהָ לְד': וְהַלּוּיִם הוֹרִידוּ | אֶת אַרְוֹן ד' וְאֵת הָאֶרְצוֹ אֲשֶׁר אֹתוֹ אֲשֶׁר בּוֹ כָּלִי זָהָב וַיִּשְׁמֹנוּ אֵל הָאֲבָן הַגְּדוּלָּה וְאֲנָשֵׁי בֵּית שְׁמֶשׁ הָעֵלּוּ עֲלוֹת וַיִּזְבְּחוּ זִבְחִים בַּיּוֹם הַהוּא לְד': וְחֲמֵשֶׁה סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים רָאוּ וַיִּשְׁבוּ עֶקְרוֹן בַּיּוֹם הַהוּא: וְאֵלֶּה טַחְרֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר הִשְׁיָבוּ פְּלִשְׁתִּים אֲשֶׁם לְד' לְאֶשְׁדּוֹד אַחַד לְעֵזָה אַחַד לְאֶשְׁקֶלוֹן אַחַד לְגַת אַחַד לְעֶקְרוֹן אַחַד: וְעַכְבְּרֵי הַזָּהָב מִסְפֵּר כָּל עֲרֵי פְּלִשְׁתִּים לְחֲמֵשֶׁת הַסַּרְנִים מֵעִיר מִבְּצָר וְעַד כְּפָר הַפְּרָזִי וְעַד | אֲבַל הַגְּדוּלָּה אֲשֶׁר הִנִּיחוּ עֲלֶיהָ אֶת אַרְוֹן ד' עַד הַיּוֹם הַזֶּה בַּשָּׂדֶה יְהוֹשֻׁעַ בֵּית הַשְּׁמֶשֶׁי: וַיִּךְ בְּאֲנָשֵׁי בֵּית שְׁמֶשׁ כִּי רָאוּ בְּאֶרְוֹן ד' וַיִּךְ בָּעַם שְׁבַעִים אִישׁ חֲמֵשִׁים אֶלְף אִישׁ וַיִּתְּאֲבָלוּ הָעָם כִּי הִכָּה ד' בָּעָם מִכָּה גְדוּלָּה: וַיֹּאמְרוּ אֲנָשֵׁי בֵּית שְׁמֶשׁ מִי יוּכַל לַעֲמֹד לִפְנֵי ד' הָאֶל־לֵהִים הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְאֵל מִי יַעֲלֶה מֵעַלְיָנוּ: וַיִּשְׁלַחוּ מְלָאכִים אֵל יוֹשִׁבֵי קַרְיַת יִעְרִים לֵאמֹר הִשְׁבוּ פְּלִשְׁתִּים אֶת אַרְוֹן ד' רְדוּ הָעֵלּוּ אֹתוֹ אֵלֵיכֶם: שְׂמוּאֵל א וְאֶל־כֹּא

And the ark of the L-rd was in the country of the Philistines seven months. - And the Philistines called for the priests and the diviners, saying, What shall we do to the ark of the L-rd? Tell us how we shall send it to its place. - And they said, If you send away the ark of the G-d of Israel, send it not empty; but make sure to return Him a guilt offering; then you shall be healed, and it shall be known to you why His hand does not turn away from you. Then said they, What shall be the guilt offering which we shall return to Him? They answered, Five golden swellings, and five golden mice, according to the number of the lords of the Philistines; for one plague was on you all, and on your lords. And you shall make images of your swellings, and images of your mice that ravage the land; - and you shall give honor to the G-d of Israel; perhaps He will lighten His hand from off you, and from off your gods, and from off your land. Why then do you harden your hearts, like the Egyptians and Pharaoh hardened their hearts? when He had done wonderfully among them, did they not let the people go, and they departed? And therefore make a new cart, and take two milch cows, on which there has never been a yoke, and tie the cows to

the cart, and bring their calves home from them; And take the ark of the L-rd, and lay it upon the cart; and put the jewels of gold, which you return Him for a guilt offering, in a box by its side; and send it away, that it may go. And see, if it goes up by the way of its own border to Beth-Shemesh, then He has done us this great evil; but if not, then we shall know that it is not His hand that struck us; it was by chance that happened to us. And the men did so; and took two milch cows, and tied them to the cart, and shut up their calves at home; And they laid the ark of the L-rd upon the cart, and the box with the mice of gold and the images of their swellings. And the cows went straight way to the direction of Beth-Shemesh, and went along the highway, lowing as they went, and turned not aside to the right hand or to the left; and the lords of the Philistines went after them to the border of Beth-Shemesh. - And they of Beth-Shemesh were reaping their wheat harvest in the valley; and they lifted up their eyes, and saw the ark, and rejoiced to see it. And the cart came to the field of Joshua, a Bethshemite, and stood there, where there was a great stone; and they split the wood of the cart, and offered the cows as a burnt offering to the L-rd. And the Levites took down the ark of the L-rd, and the box that was with it, where the jewels of gold were, and put them on the great stone; and the men of Beth-Shemesh offered burnt offerings and sacrificed sacrifices the same day to the L-rd. And when the five lords of the Philistines saw it, they returned to Ekron the same day. And these are the golden swellings which the Philistines returned for a guilt offering to the L-rd; for Ashdod one, for Gaza one, for Ashkelon one, for Gath one, for Ekron one; And the golden mice, according to the number of all the cities of the Philistines belonging to the five lords, both of fortified cities, and of country villages, to the great stone of Abel, where they set down the ark of the L-rd; this stone remains to this day in the field of Joshua, the Bethshemite. And He struck the men of Beth-Shemesh, because they had looked into the ark of the L-rd, He struck of the people fifty thousand (and) seventy men; - and the people lamented, because the L-rd had struck many of the people with a great slaughter. And the men of Beth-Shemesh said, Who is able to stand before this holy L-rd G-d? and to whom shall He go up from us? And they sent messengers to the inhabitants of Kiriath-Jearim, saying, The Philistines have brought again the ark of the L-rd; come down, and fetch it to you. **Samuel I 6:1-21**

(2) כיון שראו את הארון היה להם ליטול את הבגדים שלהם ולהניחם על פניהם ולבא וליפול לפני הארון שעה אחת או שתיים או שלש עד שיתכסה הארון של ממ"ה הקב"ה כדי שיתגדל ויתקדש שמו של הקב"ה מסוף העולם ועד סופו. והם לא עשו כן אלא כשהיו רואין את הארון התחילו שוחקין וזוקפין את עיניהם ועומדים ומרקדים ומדברים דברים יתרים שנאמר ובית שמש קוצרים קציר חטים בעמק וישאו את עיניהם ויראו את הארון וישמחו לראות וגו'. תנא דבי אליהו רבה פ' יא

As soon as they saw the Ark, they should have taken their clothes and placed them on their faces and prostrated themselves before the Ark, for one, two, or perhaps three hours, until the Ark of the King of kings would have passed by, hidden from their view, in order to magnify and sanctify the name of the Holy, One, blessed be He. They didn't do that. Rather, when they saw the Ark, they began to laugh and lift up their eyes. They stood and danced and spoke unnecessarily, as it says, "And they of Beth-Shemesh were reaping etc." **Tana d'Vei Eliyohu Rabbah Chapter 11**

C.

וַיָּבֹאוּ אַנְשֵׁי | קְרִית יַעֲרִים וַיַּעֲלוּ אֶת אֲרוֹן ד' וַיָּבֹאוּ אֹתוֹ אֶל בֵּית אַבְיָנָדָב בְּגִבְעָה וְאֵת אֲלֻעֶזֶר בְּנוֹ קִדְשׁוֹ לְשֹׁמֵר אֶת אֲרוֹן ד': וַיְהִי מִיּוֹם שָׁבַת הָאָרוֹן בְּקְרִית יַעֲרִים וַיִּרְבוּ הַיָּמִים וַיְהִיו עֶשְׂרִים שָׁנָה וַיִּנְהוּ כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי ד': וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִם בְּכָל לְבַבְכֶם אַתֶּם שׁוֹבִים אֶל ד' הִסִּירוּ אֶת אֲ-לֹהֵי הַנֶּכֶר מִתּוֹכְכֶם וְהַעֲשִׂתֶם וְהָכִינוּ לְבַבְכֶם אֶל ד' וְעַבְדְּהוּ לְבָדוֹ וַיִּצַּל אֶתְכֶם מִיַּד פְּלִשְׁתִּים: וַיִּסִּירוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַבְּעָלִים וְאֵת הָעֲשֻׁתֹת וַיַּעֲבְדוּ אֶת ד' לְבָדוֹ: שְׁמוּאֵל ז' א-ד

And the men of Kiriath-Jearim came, and fetched the ark of the L-rd, and brought it to the house of Abinadab in the hill, and sanctified Eleazar his son to keep the ark of the L-rd. And it came to pass, while the ark remained in Kiriath-Jearim, that the time was long; for it was twenty years; and all the house of Israel lamented after the L-rd. And Samuel spoke to all the house of Israel, saying, If you return to the L-rd with all your hearts, then put away the strange gods and Ashtaroth from among you, and prepare your hearts to the L-rd, and serve him only; and he will deliver you from the hand of the Philistines. Then the people of Israel did put away Baalim and Ashtaroth, and served the L-rd only. **Samuel I 7:1-4**

IV. The Destruction of Shiloh and the Sanctuary of Nov

A.

אמר רבי יוחנן בן תורתא: מפני מה חרבה שילה מפני שהיו בה שני דברים, גלוי עריות ובזיון קדשים. גלוי עריות דכתיב (שמואל א ב) ועלי זקן מאד ושמע את כל אשר יעשון בניו לכל ישראל ואת אשר ישכבון את הנשים הצבאות פתח אהל מועד. ואף על גב דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן: כל האומר בני עלי חטאו אינו אלא טועה, מתוך ששהו את קיניהן. מיהא מעלה עליהן הכתוב כאילו שכבום. בזיון קדשים דכתיב (שמואל א ב) גם בטרם יקטרו את החלב ובא נער הכהן ואמר לאיש הזבח תנה בשר לצלות לכהן ולא יקח ממך בשר מבשל כי אם חי ויאמר אליו האיש קטר יקטרו כיום החלב וקח לך כאשר תאוה נפשך ואמר לו כי עתה תתן ואם לא לקחתי בחזקה ותהי חטאת הנערים גדולה מאד את פני ה' כי נאצו האנשים את מנחת ד'. יומא ט

R. Johanan b. Torta said: Why was Shiloh destroyed? Because of two [evil] things that prevailed there, immorality and contemptuous treatment of sanctified objects. [Proof that] immorality prevailed because it is written, Now Eli was very old, and he heard all that his sons did unto Israel, and how that they lay with the women that did service at the door of the Tent of Meeting. Notwithstanding R. Shmuel b. Nahmani who said in the name of R. Yohanan: Whosoever says, The sons of Eli sinned is but mistaken; it is because they delayed offering up their sacrificial birds Scripture accounts it to them as if they had lain with them. The [sacred] offerings were treated contemptuously, as it is written (Samuel I 2:15-17), "Yea, before the fat was made to smoke, the priest's servant came and said to the man that sacrificed: Give flesh to roast for the priest, for he will not have sodden flesh of thee, but raw. And if the man said unto him: Let the fat be made to smoke first of all, and then take as much as thy soul desireth: then he would say: Nay, but thou shalt give it me now, and if not, I will take it by force. And the sin of the young men was very great before the L-rd, for the men dealt contemptuously with the offering of the L-rd." **Yoma 9b**

B.

באו לנוב וגבעון הותרו הבמות קדשי קדשים נאכלין לפני מן הקלעים, קדשים קלים בכל ערי ישראל. באו לירושלים נאסרו הבמות, ולא היה להן היתר, והיא היתה נחלה קדשי קדשים נאכלין לפני מן הקלעים, קדשים קלים ומעשר שני לפני מן החומה. זבחים קיב:

When they came to Nov and to Givon, *bamoth* were again permitted. The most holy sacrifices were eaten within the curtains and the lesser sacrifices and second tithe were eaten within all of the cities of Israel. When they came to Jerusalem, *bamoth* were forbidden and were never again permitted. Jerusalem was the *nachlah* (inheritance) referred to in Scripture. The most holy sacrifices were eaten within the curtains (i.e. the *azarah* - the Temple Courtyard) and the lesser sacrifices and second tithes were eaten within the walls of Jerusalem. **Zevachim 112b**